

Vejen frem

af Jørgen Michaelsen

Med skam at melde:
Jeg har ingen forslag til videre læsning.
En afledt størrelse åbner kun rum
For diskussion.
I denne fase afspejler folkestemningen,
At den antikapitalistiske reformpolitik
er reel nok.
Selve den politiske bevidsthed
Bliver et komplot
Og dermed genstand for
statsintervention.
Foretagsomheden er endeløs,
Og fra ideologiens eksil føres udmattelseskrig
Mod de løbske nyttemaskiner.
Det ligner den feudale verdensorden.
Planøkonomien er apatisk.
Den har barrikaderet sig, men den er tydeligvis
uanfægtet.
Er der overhovedet en doktrin?
Den militære elite
Udfolder en sidste kraftanstrengelse
Og organiserer kulturpolitikken.
Samfundslegemet er ikke ældre, end det selv tror.
Inde i hovedet er der dyd og dygtighed.
Denne wienerbasse er fed.
Straks efter er økonomien stagneret,
Og taktisk tilbagetog kan næppe undgås.
Skønt rigsfællesskabet har svært ved at tro det,
Er autonomien nu vor determinisme
Og enhver meningsdannelse
en destruktionsform.
Umiddelbar selvkritik bidrager til arrestation
af statsfjender
Samt til social retfærdighed.
At der findes en eksilelite skyldes blot,
At disse individer nægter at gøre militærtjeneste.
Hvilket politisk klima!
Flyder energien måske ikke

fra selve undtagelsestilstanden!
Har offentlighed og modoffentlighed
Måske ikke allerede blandet
oceaner af blod!
En paladsrevolution er peanuts
Og skaber ingen rekrutter.
Enhver indblanding i lige præcis dette nytteskema
Ville afsløre en historisk slingrekurs
Mellem den ene og den anden
magtkoncentration.
Neoliberalismen er nervøs.
Statsmagtens popularitet stiger støt.
Intet bør realiseres.
Disse grænsekrige ophæver blot privatejendommen,
Men afkaster ikke overherredømmet.
Som ren manipulation er indlemmelsen
retfærdig.
Jeg lader dig gerne deltage i min isolationisme,
Hvis jeg må deltage i din.
Vi husker, at slaveriet blev genstand for en
differentieret tilintetgørelse,
Og såvel blankvåben som ildvåben blev taget i brug.
End ikke den mest fremskredne pragmatisme
Kunne udrydde kastestoltheden.
Den kapitalistiske foretagsomheds sidste krav
er og bliver mainstream.
Kan man i det hele taget få for lidt cyankalium
Til sine livsplaner?
I dag fører den reelt eksisterende
negative dialektik
Udryddelseskrig med uhyre handlekraft.
Den har ingenlunde forskanset sig
I frihedens rige,
Men kvæler konteksten i værdighed og karisma.
Der behøves intet acceptabelt kompromis;
Nogen skal jo administrere det erobrede.
En enlig massenedslagtning
Gør ingen total krig.
Alt dette ævl om den højeste pris
Er et generelt fænomen.
Massesamfundet har brug for din dovenskab:
Træd derfor ud af dit teflonbur,
Og demonstrer din heroiske egoisme.
Der er ingen folkelig modstand;
Oppositionen ser sig selv på baggrund
Af en mere dynamisk vægtfordeling.
Den rå magt overlader roligt kampen
Til den sociale bevidsthed,

Der spejler sig i billedkritik,
Til jævnbyrdigheden ikke alene er en kendsgerning,
men en ressource.

Hvorom alting er, så er æstetisk-politisk kvaksalveri
Grundlæggende forfejlet.

Frem for alt: ikke skade.

I praksis er der ingen billedekspropriation.

Din varefetichisme destabiliserer

Al politisk magt,

Og ingen har længere brug for
et åbent opgør.

I denne verden er kampen om nye markeder

En allerede indrømmet anakronisme.

Ergo: Vi skruer tiden tilbage.

Der er ikke tale om felttog.

I tilfælde af korruption

Bliver denne eller hin politik
reorganiseret.

Ingen vil for alvor benægte dynastiets

Bagvedliggende galskab.

Den er fuldkommen under kontrol

Og hinsides infiltration
som *promesse de bonheur*.

Fremrykningen i virkelighedens verden

Foregår i frihed,

Hvilket i grunden gør al agitation overflødig.

Der findes ingen ressource,

Som ikke også leverer fluer.

Du har fuldkommen ret:

Klassesamfundet er en fesen affære;

Det rokker selv den mest forførende franske oplysning
ikke en tøddel ved.

I åben strid bliver isolation

Et ganske legitimt krav;

Er der ingen dødskamp, er der heller ingen
rigdom.

Sådan viser den moderne verden sig.

Der er ikke råd til en befrielseskrig.

Selve den økonomiske kontakt

Hører under det obsolete

Som repressalier udløst af
et politisk program.

Når modernitetstrangen mister pusten,

Kan man selv vælge sin ydmygelse.

Vi husker

1800-tallets industrielle borgerskab:

Det privates divergerende protektionisme.

Revisionisten var engang vegetar.

Fantasier om det afgørende slag
Er et udspil til forhandling.
Krigspolitikken skaber splittelse,
Men producerer også suverænitet,
Og i magtbalancen finder civilisationen
En uudtømmelig kilde til klikeopgør.
Misforstå mig ikke:
Det hele har et globalt sigte.
Marxismens historie er én stor nytteværdi.
Når solide borgere
Først har gennemtrumfet et frontalangreb
På den private ejendomsret,
Er der behov for arbejdskritik

Den Store Afvisning er et transcendent privilegium
Og en massakre.
Produktionens anarki vokser videre
I partisankrigens spredte fægtninger.
Fra superstrukturen udgår overraskelsesangreb
i modsat retning

Mellem overproduktion og underforbrug.
Konkurrencestaten satser sin samlede kampkraft
På en dialektisk overvindelse af krisen,
Og på alle sine stadier udtrykker denne kampagne
en stort anlagt tilgang.

Selve fremskridtet kræver neutralisering.
Javist, der er krigsførelse, magt og terror,
Men udviklingstendensen
Er i sig selv en ressource.
Det er alltsammen en afledningsmanøvre.
Barbariet bugner af bevægelsesmuligheder.
Opsvinget kan starte,
Så snart du indser, at sabotage hviler på
forældede idealer.

Du vender simpelthen det hele på hovedet,
Hvis du fortsat obstruerer storhedstiden.
Selv noget så uønsket som et militærdiktatur
Kan være borgerlig ejendom,
Og erobringspolitik kan være moderat.
Lad nu din autoritære mentalitet ligge,
Og opgiv din uanstændige kapitulisme.
Receptionshistorien venter dig;
Din sejr eller dit nederlag
Vil tegne diskursen i fremtiden.
Det semiotiske råderum
Er altid-allerede råddent; for os fungerer flagreglerne
Som regel fint nok.
Huset dækker forskellen, og bombehundens blik
er fjernt.
Her ser vi så det sidste inkorporerede incitament.
Normalt vil den slags udløse en storstrejke
Hos de konkurrencesvage klasser.
Når lokummet brænder,
Betyder det dog ikke nødvendigvis,
At der er ild i kloaksystemet.
Hvad vælger de andre?
Hvad har de ikke allerede valgt?
Snart melder foråret sig
i den ormstukne magtblok.
Mål og midler hober sig op,
Mens arbejderklassen er indlagt.
Den skal have genoprettet
sin mødom
Og det kan ikke gøres ambulant.
Disse stærkt stiliserede
Præmisser: bødlens benspænd
Og marengs i massegravene.
Bryd en lanse, gå fejl
af pointen;
Historiens retning lader sig ikke længere omlægge.
Monadens indre kollektiv
er universalsyre
På mellemlagenes ekspansion.
Hele landområder synker ned i anarki.
Systemet økonomi-stat lader sig ikke integrere.
Findes der en postpolitisk regulering,
Vil den vokse ud af den galopperende kulturkriser
ideologiske kodeord.
Bidragets efterliv vil være at finde
Alene i befolkningstilvæksten.
Hér er ingen krisestemning.
De brede folkelige masser

Ønsker selv deres egen pulverisering,
Så vi sætter i stedet noget andet på dagsordenen.
Som alle andre findes også jeg

i to versioner:

Dels som masse og dels som elite.
Det er mit mikrologiske monopol,
Og så kan alle for resten gøre det samme,
Mens lokkemaden endnu ikke er blevet
for abstrakt.

Der er penge i lortet,
Og uhyrets ømhed er slående.
En cerutrygende kæmpefugl slår ned
På brohovedet i vækstområdet
Lige midt i den rige verdens belønningscenter,
Her er de første mennesker allerede er på plads
Mellem fordøren og bagdøren.
I dialektikkens slaraffenland findes ingen kæledyr.
Situationsbeskrivelsen gælder

det almindelige hvide fedt

Og identitetspolitikken de faste bordelbesøg.
Jeg tilstår uden tortur, men kræver at få den.
Fandens også.

Dagens udflugtsmål er avantgarden;

Vi giver den lang line og tester

dens potlatch-pensum

Fra en fritsvævende, men bæredygtig position,
Som du ikke er bekendt med.
Det er en håbløs kamp; sagen er tabt på forhånd.
Vi har set dem alle komme og gå,
Men det bør ikke opfattes som en styrkeprøve.
Ejendom er rigtignok tyveri,
Men giv dog i det mindste soldaten

et mobilt toilet.

I sig selv vil det næppe påvirke regimets diagnose.

Vor tillid til magthaverne er udtryk for

en selvskabt, men uønsket transparens.

Den er i grunden et klasserent selvbedrag.

Men tag ikke fejl:

Et pjaltepatriciat må kende

sine eliteplebejere.

Overbudspolitikken findes også på det sorte marked,
Hvor accepten af vareformen er teksten for døve.
Her kan det glade vanvid ligge på et lille sted.
Barometret er borte

og dermed det elendige vejr.

Partimændene tilhører et andet segment.

Selve civilisationsniveauet er i orden,

Og overblikkets døde viden er på vild flugt

Fra koloniseringens kulturelle
afvigelse.
Selv om det ligner en tilintetgørelseskrig
til forveksling,
Er der kun tale om en intervention.
Det parlamentariske lag
Skal også have mad;
Det dannede lag ligesådan.
Pegefingern er løftet, men desværre kun
et fragment.
Der er ingen, der tror på denne gavekrig;
Den er i sidste ende for elastisk.
Er der først opstået
et æstetisk tomrum,
Da bliver den ene bombe
Mere blæret
End den anden.
Fuldkommenhed opnår man kun
Gennem forræderi
Og Det Nye Menneskes armhule.
Ejendomsretten til råmaterialerne
Svækker din evne til eksil;
Eksistentialitetens storpolitik
må i sig selv erobres.
Med lidt god vilje
Erhverver man først det medfødte,
Når det allerede er for sent.
Der opstår et magttomrum
I den givne historiske kontekst,
Så langt talentet nu rækker.
Verden må i det hele taget blive konkret,
Før den kan blive absurd.
Der er intet, jeg hellere vil, end at tale om dette;
Men når man vil tale
om dette,
Må man først tale om noget andet.
Magtorganet med krigsmaskinen
Sidder i sin åndelige ghetto.
Det er en almindelig opfattelse,
At dette er en kortsigtet løsning.
De sidste tilgængelige realitetsmarkører
Er i hænderne på subversionen.
De anderledes tænkende råder over
den største ildkraft.
Overalt er fortolkningsmønstret det samme:
Magtrelationernes objektivering er et supplement
Til den triumferende forstening,
Og tilfældet, fejlen og uvidenheden tjener

til afskrækkelse.

Naturligvis er klassekampen smuk:

Så nær — og så fremmed.

Vi smører hele kloden på.

Det er en let og taknemmelig opgave,

Men måske lidt for meget tableau.

Kloden er en vandkæmmet puddel,

Og den brøler af velfærd

på strategisk vigtige punkter.

23.804 mennesker.

6.059.212 mennesker.

48 mennesker.

8463 mennesker.

Et fremmed øje.

Retfærdig krig kræver i mange henseender

Ikke noget særlig tilfredsstillende svar.

Jeg beder jer, ærede senatorer,

I behøver ikke at rejse jer.

Kampteknikken er den samme;

Ekspropriationen kræver blot, at initiativet

fastholdes.

Her sidder vi da med Hegels retsfilosofi.

Der er en lang række intense momenter;

Hvilket af dem er et revolutionært moment?

Proletarer lever og formerer sig i tarmen

på samfundslegemet.

Ensretningen hviler som cyster

I de producerende cellers panik-ekspansion.

Krisens overvindelse kræver et kup,

Men prestigetabets fordeling er stadig

på fosterstadiet.

Enhver, der har noget at beskytte,

Må selv befæste det

Eller også usynliggøre det.

Hovedet på blokken: Livsstilsaktivisme kan ikke tjene

Som magtbase.

Tilegnelse af modstandskraft

Kræver blind accept.

Bevar derfor roen for enhver pris.

Industriens mutationer står på skuldrene

Af enhedskulturens immunsystem.

Regimet meddeler, at vi for øjeblikket afventer

Et parasitangreb i den blå skumring.

Det er blot et intermezzo,

Og den apokalyptiske konsolidering tjener

i sidste instans

Stormagtens fremmarch

Og slagmarkens åndelige ballast.

De diplomatiske operationers værdi
Ligger egentlig i det primitive liv,
som vi altid har beundret.
Intet fremmedherredømme vil nogensinde
Kunne likvidere
Vort åndsliv og dets udløbere.
Uanset hvad vil formeringsevnen velbevarede ruiner
Blive et tema i fremtiden,
Alt afhængig af murenes tykkelse.
Ingen fribytter, ingen sammensværgelse,
intet militært system
Vil kunne sikre følsomheden
Og købekraftens fortsættelse med andre midler.
Kunne den jacobinske fantasi derimod fjernstyres,
Ville den måske kunne fungere som mellemvært for
Den faktisk eksisterende statsgæld.
Her står vi ved en afgrund hinsides taktik.
Vellykket internalisering forudsætter
En optrapning af læsestrategien.
Et terrorregime her, et terrorregime der:
Sådan er magtstillingen.
Underkastelse er ikke mere,
hvad det var engang.
Nålestiksangreb kræver personlighedsændringer.
Helt almindelige mennesker
har intet at indvende mod oplysningsterrorisme.
Den postmoderne nihilisme
bør ikke overlades til sig selv.
Man opslår ikke altid sit hovedkvarter
midt i hjernen.
Korporativismen er på fri fod.
Hvem ødelægger i grunden hvem?
For den ikke-juridiske iagttager er der ingen tvivl.
Verdenssamfundets parafraser forudsætter,
At der er smør på brødet.
Moralens vogtere
Flyver ikke længere,
Men er gået i barndom
Og truer med et blive til sten.
I eftertiden huskes
Det værste og det bedste.
Dette gælder
Udlevering af gidsler og opium for folket,
Massernes disciplinering og sprogets ekspropriation,
Anerkendelsens idioti og den strukturelle nødvendighed.
Historiens list tegner et grænseland,
Hvor deportation af statsfjender
aldrig finder sted.

Opkomst af statsterror skyldes
fælles næringsinteresser.

Vi når alle et punkt,
Hvor vi har udtømt vore muligheder
Eller hvor vi i hvert fald er ved at løbe tør
For argumenter.
Enhver kan købe nyttige
Medlemmer af samfundet
For penge.
Hvor anarkismens farveløse normalprosa
Er på dydens rette vej,
Er det en anden sag

på slagmarken.
Massebevægelsen åbner en front
Og blokerer samfundets produktion.
Før fællesskabet opløser sig
Har det besluttet sig for en gentilegnelse
Af den kritiske læsning
Med det overordnede formål at rekuperere
den konsensuale politik

Samt alle offentlige anliggender
Som en privatsag.
Iskold fetich kræver køleskab.
Når man arbejder på en pøsefabrik,
Har man kun behov for
en pøsecaffel.

Samfundet
Tales til fornuft.
Dernæst opbevares det
Ved stuetemperatur
På ubestemt tid.
Hele planetens arbejde parasiterer
på det mimetiske proletariat.

Der skal ikke være nogen udbytning af det enestående,
Hvis det ikke er en enestående udbytning.
Genremodsætningerne nødvendiggør ikke i sig selv
En våbenstilstand.
Det er mere end rigeligt,
Hvis socialisme-i-ét-land udlægges som rumskrot.
Vil I virkelig åbne portene
For bevidsthedens gaslommer?
En vaskeægte magtfaktor
Har ikke nødvendigvis nogen gennemslagskraft.
Selv om forpostens uanbringelige idiosynkrasi
Flyver under forbrugets radar,
Vil det organiserede samfundsliv
Være sejrherre.
Fordismen er for livsnydere

med praktisk erfaring,
Og aktivisme er hævet over magtkamp.
Arbejdsværditeorien gælder ikke forhandlingspartneren,
Når der skal føres

forhalingspolitik.

Revisionismen ved, at de største naturressourcer
Omfattes af ideernes luftrum,
Hvor al parasitisme ikke kan være andet end
En selvmodsigelse.

Da falder det imperiale blik
På den relative autonomi.
Fejlvurderingens krisecyklus kræver et fremstød
På en ny front.

Hvilken potent nostalgi er ikke en atommagt?
Parolen siger plyndring,
Men allerede stødpudeområdet er i moralsk forfald
Og selve centralmagten dermed et uværdigt mål.

Jacobinismens efterkommere

er lykkelige,

Men oplever de indsnævrende eftervirkninger
Af al mulig historisk aktualisering
Og indrømmer gerne,
At de helst stod til rådighed som almindelig arbejdskraft.
På den postmoderne venstrefløj
Er der ikke plads til panik.
For tiden er der ingen undertvingelse
i grødelaget.

Kampformen er

Som det borgerlige subjekt:

inderlig, følsom, centreret —

Kollaboratørerne er tophemmelige,
Og kender for resten intet
Til moderne krigsførelse og militær styrke.
De antiautoritære praksisformer er positive;
De hævder deres autoritet
Og tingsliggør sig selv.

Den fuldkommen affortryllede kulturkamp
Er et begivenhedsforløb uden angst.

Man undrer sig ikke over, at dette tomrum
Har udløst et harem af kritisk potentiale.

Enhver forhenværende barbar

Bærer nu resterne af frontlinjen i sig.

Barbari er en underlig størrelse, ligesom

jordejendom, isolation og kampvilje.

Småstaten genfortryller fremmedgørelsen.

Realpolitikken er måske nok kompleks,

Men nærer det samme ubehag ved pirater.

Vi går ikke ind for masseangreb.

Vi bakker op om at tænke i lange historiske forløb.
Det er den samme

sammensætning.

Det er den underprivilegerede klasse,
Der ligger under for den sociale lagdeling.

Det gode liv ser frem
Til den kommende borgerkrig.
Den vil udløses af

det ikke-identiske,

Og der vil ikke være eftervirkninger til mobilisering
Af ny civil ulydighed.

Det afgørende slag vil stå
i fritiden.

Enhver borger må medgive,
At der er spændinger i republikken.
Reformelitens ptolemæiske mentalitet

møder

Fællesskabets dybe glemsel.
Affirmativitetens diktatur bæres
Af et efterhånden passivt plutokrati,
Hvis eneste interesse er diffust spektakel.
Såfremt vi vil undgå nervøsitet, tilbagegang
og sammenbrud,

Må krigermoralen gives et filologisk blik.

Magtgrupperingernes begær

Strømmer mod masserne

Og den frie forfatning.

Kravet om ubetinget kapitulation

Ligger i selve strategiens aura

Og moralske støtte.

Opstanden lader sig nemt nedkæmpe,

Selv om konsumenternes ideologiske gæring

Udsondrer et modbillede

af

Dagdriveri, begejstring, venstrefløjsgrupper,
Radikalitet, guerilla, omvæltning, okkupation,
og kaos.

Men militærjuntaen falder først,
Når befolkningens interesse ikke længere er
Økonomisk udvikling,

Lov og orden.

Konsum kan ikke fordrejes eller marginaliseres

Af selv den mest forbenede ideolog.

Der er udveksling, der er dissens,

Der er drivkraft.

Den intellektuelle opportunisme

Har muligvis spillet fallit,

Men det har neutralitetspolitikken ikke.

Bankerot er blot et påskud for dehistorisering
På modelniveau.
Utopismen (som vi kender den)
Har ingen virkelige alliancepartnere,
men må ringe efter infanteriet,
Når den bliver for tilbagestående.
I sin afmagt åbner vasalstaten historien,
Og den modstandsdygtige kunst strømmer ind.
Den søger
Med stor ødselhed
et støttepunkt
I den skandinaviske socialdemokratisme.
Alt arbejde er i forfald,
Men beslutsomhed er forudsætningen
For klasseegoisme.
Livsformens immanente loyalitet
Over for globaliseringen
Er ikke baseret på udsyn, men på
Stabile forbindelseslinjer.
Ved åbent mytteri opleves tilbageslaget
Som en offensiv bevægelse.
Når al kritik endelig er absorberet,
Kulminerer eventyrpolitikken.
Dissidenterne vil være henvist
Til indre splittelse og opløsning
I uigennemskuelige styrkeforhold.
Nedslagtning i et vakuum er ikke meget værd;
Men omvendt er magtsfæren blot udtryk
For lokal ortodoksi, og er altså
et endemisk fænomen.
Den klassiske engelske økonomi sagde intet om,
Hvor klam den usynlige hånd i grunden er,
Og politisk-kulturel debat må anses for produktiv.
Her har vi så endelig proletarietets diktatur
I den postideologiske reproduktions
diskrete tidsalder.
Baglandet strutter af luksus og sekterisk vold,
Af ækvivalens og inækvivalens.
Foreløbig har vi kun set den immanente kritik,
Dvs. luksusartiklernes legaliserede blodbad.
Enhver livsverden er en udfordring,
Som kræver slagkraftig retorik,
Hvis okkupationsstyrken ellers skal overleve
sit uværdige dobbeltspil.
Profittens imperativ
Skaber udbytning, meningsstomhed
Og adskillelse.
Der er ikke nogen opgave, som kan naturaliseres.

Der er ikke noget magtspil.
Institutionen kunst
Fungerer blot som indignationens tehætte,
Lettere præget af destabilisering, aversion,
Repræsentationskritik, messianisme, afmontering,
Angstens aura, kold beregning, billedpolitik,
Historisering, humanisme
Og manipuleret idiosynkrasi.
Man må ikke slå onkel Filip ihjel for arvens skyld.
Jeg må ikke behandle onkel Filip som et rent middel.
Det samme kunne siges om
De militære organisationer
Og deres forbundsfæller,
Der konfiskerer privat ejendom
Og foretager præventiv spionage
Af nuværende og fremtidige repræsentationssystemer.
Det hele sker på massebasis
Og i al konkrethed.
Med denne målsætning
Har de væbnede styrker behov
For et åndeligt lederskab,
Der erstatter revisionismens lakuner
og melankoli.
Blokpositionernes viden må organiseres.
Systemkritik er bedre
End slet ingen akkumulation,
Mener mange.
Ja, selv nationalstatens ophævelse
Kunne være et højdepunkt
Ved forhandlingsbordet.
Tillid er slemt nok i sig selv; men kontrol
er sentimentalt.
Vi er ikke ikonoklaster.
Vi kræver en billedoffentlighed.
Det er et falsk valg.
Vi kræver en antitetisk identitet
Med forankring i territorialstaten.
Det må proletariatet kunne forstå.
Selve vort aversionsgrundlag bygger på
Ekspeditioner i Marx' dialektiske kritik.
Vi har invaderet sosialiseringens økonomisme
Og dagliglivets ideologisme.
Ved opbygningen af vor historiske selvrefleksionsform
Har vi taget både objektive og subjektive hensyn.
Al protest har sin særlige forhistorie.
Farcen illustrerer på sin ejendommelige måde
Tragediens fortsatte tiltrækning.
Værktøjet vil aldrig kunne blive herre.

Gør verden så god
Som overhovedet muligt,
 hvis du kan.
Man kan ikke slå det samme menneske ihjel to gange;
Har man slået det samme menneske ihjel to gange,
Er man startet
 det forkerte sted.
Tiden er inde: Kom med dine arbejdsspørgsmål.
Jeg antager, at der må være en hel hær af dem.
Det politiske kaos er overvundet.
Det samme gælder taylorisme og skandalekunst.
Vi erklærer hermed samtlige statsfjender
For variabel kapital.
Det er en sejr under diskret optrapning,
 ikke mediering.
Dens tendens er dog mere end sikker.
Lad blot naiviteten lejre sig fredeligt
I sine institutioner.
Socialdemokratisme og eurokommunisme
Var mægtige momenter
 i reserve.
Intet sker.
Lad os bare sige,
At de produktive klasser
Er produktive.
Når et givet samfundssystem end ikke
Er i stand til at nedkæmpe sig selv,
Er det underlegent.
Konsensus kan udstrækkes
Til konflikt i monokultur,
Mens produktionsmåde følger produktionsmåde.
Det sekulariserede samfund
Har ikke flere territoriale krav at stille.
Såvel retfærdighedssans som falsk bevidsthed
Bør ses i lyset af en modificeret identitet.
Både politik og politi ønsker optagelse
 i avantgarden
På trods af profitratens faldende tendens.
Den globale nord-syd-delning
Er et drømmeeksempel på afvigelse.
Det er de protesterende dog ikke selv klar over.
Deres protest er selve menneskehedens
 erotiske berøring.
Det er ikke nogen billig affære
At revolutionere produktivkræfterne
I de sønderskudte byer.
Soldaterne er levende begravet,
Og billedstyringen skal sikre grundlaget

For den bedste rekruttering
Af produktionens nye medlemmer.
Det er altsammen en følge
Af den oprindelige akkumulation.
Det er netop dette: at arbejderklassen har behov
For merværdi
Og underholdningsindustriens distraktion.
Denne umådelige cementbamse indkapsler en
betydningsglidning,
Som den skylder sit liv.
Den altid-allerede administrerede aversionsdiskurs
Låser sig fuldkommen fast til sine skabeloners
Historieløse privilegium.
Atter drager vi hjem til
Det radikale eksperiments kødgryder
af omplantet fortid,
Og hos den ene idiot efter den anden
Konstateres lav sigtbarhed.
Alverdens dobbeltgængere feticherer hinanden,
Og der er folkelig støtte til alle forestillinger, der findes.
Individet har hele tiden staten i baghovedet.
For at kunne forhindre en baby
I at blive tortureret, må man torturere
to babyer.
Alt andet lige, så lever vi allerede
I en anden verden.
Den forhalede krig sletter de rette spor,
Og man bør ikke lade sig provokere.
Som system bør venstrekulturen intensivere
Den strukturelle vold,
Til opgøret når et stadium
af absolut dominans.

